

Arrest

nr. 167 334 van 10 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VAN HOECKE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 november 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 29 november 2013, met kennisgeving op 10 december 2013, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 05.11.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

nationaliteit: Armenië

geboren te Ararat op 01.07.1980

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 12.07.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvragen tot machtiging tot verblijf dd. 11.05.2010 en 15.10.2010. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift en bijlagen voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvragen dd. 11.05.2010 en 15.10.2010 (zie bevestiging arts dd.28.11.2013 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 12.07.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

Op 29 november 2013, met kennisgeving op 10 december 2013, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt:

“De heer

Naam + voornaam: (...)

geboortedatum: 01.07.1980

geboorteplaats: Ararat

nationaliteit: Armenië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 16/07/2013 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Bevel om het grondgebied te verlaten dd. 16/07/2013, betekend 17/07/2013”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst er ambtshalve op dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partij vraagt in het inleidend verzoekschrift om de nietigverklaring van twee onderscheiden beslissingen, namelijk:

- de beslissing van de gemachtigde van 29 november 2013 waarbij een aanvraag van 5 november 2013 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard,
- de beslissing van de gemachtigde van 29 november 2013 houdende het opleggen van een inreisverbod van drie jaar.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in het verzoekschrift geen enkele verantwoording uitzet voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijden.

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de thans voorliggende beslissingen, met name enerzijds de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en anderzijds de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van drie jaar, niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de onontvankelijk verklaring van de verblijfsaanvraag en het inreisverbod zijn genomen op grond van andere wettelijke bepalingen en dat het inreisverbod niet is genomen in antwoord op de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Bovendien heeft het louter indienen van een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de betrokken aanvrager(s). Het indienen van dergelijke aanvraag die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, verleent de verzoekende partij geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht noch verhindert zij dat ten aanzien van de verzoekende partij maatregelen worden genomen die tot doel hebben haar illegale verblijfstoestand te beëindigen. De beslissing waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden, heeft evenmin implicaties op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partijen. De eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van deze of gene aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel

9ter van de vreemdelingenwet, heeft dan ook geen enkele incidentie op de wettigheid van het aan de verzoekende partijen opgelegde inreisverbod.

Bovendien heeft ook de eventuele onwettigheid van het aan de verzoekende partij opgelegde inreisverbod geen implicaties op de wettigheid van de onderscheiden beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting wordt de kwestie van de samenhang, de verknochtheid van de onderscheiden bestreden beslissingen in het debat gebracht.

De advocaat van de verzoekende partij verwijst naar de uiteenzetting in het verzoekschrift maar meent dat de onontvankelijkverklaring van haar aanvraag gesteund op artikel 9ter van de vreemdelingenwet de belangrijkste beslissing is. De Raad herhaalt dat in het verzoekschrift geen enkele verantwoording is uiteengezet voor het gegeven dat zij twee verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijden.

De verzoekende partij betwist niet dat de in het voorwerp aangeduide beslissingen een verschillende juridische grondslag hebben en het gevolg zijn van onderscheiden procedures en vaststellingen. Het dient tevens te worden opgemerkt dat deze beslissingen afzonderlijk aan de verzoekende partij werden betekend, telkens met vermelding van de beroepsmogelijkheden.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift twee verschillende beroepen werden ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen. Het louter gegeven dat de beslissingen op dezelfde dag werden genomen, zonder dat de eerste beslissing evenwel een gevolg heeft voor de inhoud of de wettigheid van de overige bestreden beslissingen, is in casu onvoldoende om de samenhang tussen de respectievelijke beslissingen te aanvaarden.

Er is dan ook geen sprake van een verknochtheid tussen de verschillende bestreden beslissingen onderling.

Dienvolgens kan het beroep enkel ontvankelijk verklaard worden ofwel voor de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, ofwel voor de belangrijkste bestreden beslissing. De Raad ziet geen onderscheid in belangrijkheid tussen de eerste bestreden beslissing en de twee volgende beslissingen die een inreisverbod betreffen. In casu dient dus te worden geopteerd voor de ontvankelijkheid van het beroep voor de beslissing die door de verzoekende partij als de eerste bestreden beslissing werd aangeduid.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen de onderscheiden bestreden beslissingen, wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de beslissing van 29 november waarbij de aanvraag van 5 november 2013 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, hierna "*de bestreden beslissing*" genoemd.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing van 29 november 2013 houdende het opleggen van een inreisverbod.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enige middel tegen de bestreden beslissing luidt:

"A. Schending van artikel 9 BIS van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

B. Schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van een administratieve bestuurshandeling. Schending van de materiële motiveringsplicht van art 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De regularisatie aanvraag d.d. 05.11.2013 van verzoeker werd onontvankelijk verklaard.

Deze beslissing is foutief.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 28.11.2013 werd het volgende gesteld:

"betrokkene legt in zijn aanvraag d.d. 05.11.2013 twee SMG's voor opgesteld door dokter De Vlam op 19.08.2013 en 24.05.2013 plus bijlagen d.d.23.04.2013 en 27.02.2013.

Uit deze medische getuigschriften blijkt dat gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is tav de medische attesten gevoegd bij de 9 TER aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf d.d. 15.05.2012.

Op de SMG's d.d. 19.08.2013 en 24.05.2013 plus bijlagen d.d. 23.04.2013 en 27.02.2013. wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde

gezondheidstoestand van betrokkene.

"Het medisch advies van de arts-adviseur wordt overgenomen in de bestreden beslissing d.d. 29.11.2013.

Verzoeker wenst op te merken dat hij slechts 1,,medisch getuigschrift" heeft neergelegd, namelijk het "medisch getuigschrift" d.d. 15.08.2013. Hij heeft nooit medische getuigschriften van 24.05.2013 meegedeeld met de regularisatie aanvraag van 04.11.2013.

De arts-adviseur heeft zich dus op een fout "medisch getuigschrift" gebaseerd om tot zijn advies te komen.

Verder wordt in het medisch advies en ook in de bestreden beslissing gesteld dat er geen enkele nieuwe diagnose gesteld wordt voor verzoeker in het medisch getuigschrift" van 19(of 15).08.2013.

Dit is een foutieve conclusie vermits in het medisch getuigschrift d.d. 19(of 15).08.2013 wordt gesteld dat er de noodzaak is voor een operatie aan de rechtervoet van verzoeker naar aanleiding van zijn ziekte.

Verder wordt bij de diagnose in het "medisch getuigschrift" verwezen naar een cervicale aantasting.

Verder wordt in het "medisch getuigschrift" d.d. 19(of 15).08.2013 duidelijk vermeld dat het medicijn ETANERCEPT niet beschikbaar is in Armenië (het land van herkomst van verzoeker). Door deze vermelding wenst de behandelende reumatoloog duidelijk te stellen dat het medisch advies d.d. 05.07.2013 van de arts-adviseur onjuist is waar deze stelt dat het een medicijn is dat beschikbaar is in Armenië. (het medisch advies d.d. 05.07 .2013 was de aanleiding voor de beslissing d.d. 12.07 .2013 om het BIVR van verzoeker niet langer te verlengen).

Vermits de ziekte van verzoeker een zeer ernstige aandoening is met een duidelijke aantasting van de fysische integriteit (en dit: wordt voldoende bewezen door het feit dat de oorspronkelijke regularisatie aanvraag van verzoeker gegrond werd verklaard) kan niet zonder meer gesteld worden dat de regularisatie aanvraag van 05.11.2013 onontvankelijk kan verklaard worden zonder verder advies en onderzoek naar de noodzaak van de operatie aan de voet van verzoeker en onderzoek naar de juistheid van de mededeling van reumatoloog Kurt De Vlam dat het belangrijkste medicijn voor behandeling van de aandoening van verzoeker namelijk ETANERCEPT niet beschikbaar is in Armenië.

Om deze redenen is verzoeker van mening dat zowel art 9 BIS van de vreemdelingenwet als art 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden zijn."

3.2. Samen met de verwerende partij wordt vastgesteld dat de in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Het blijkt immers duidelijk uit de bestreden beslissing dat de onontvankelijkverklaring voortvloeit uit de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer van de verwerende partij dat de medische elementen die de verzoekende partij aanhaalt eerder werden beoordeeld zowel naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het herkomstland.

De verzoekende partij betwist dit gegeven en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dient te worden onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt in casu onderzoek van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde op het ogenblik van het nemen van deze beslissing als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1

De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantoonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.
(...)”

Uit het standaard medisch getuigschrift van 24 mei 2013 dat aan de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd toegevoegd en dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan “spondylitis ankylosans” wat eveneens werd vastgesteld in het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer verstrekt op 5 juli 2013 in het kader van een eerdere ingediende aanvraag die zich steunde op artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

In het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 28 november 2013, dat als basis fungeert voor de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 05.11.2013 en d.d. 15.05.2012 te vergelijken.

Betrokkene legt in zijn aanvraag d.d. 05.11.2013 twee SMG's voor, opgesteld door Dr. De Vlam op 19.08.2013 en 24.05.2013 + bijlagen d.d. 23.04.2013 en 27.02.2013.

Uit deze medische getuigschriften blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf d.d. 15.05.2012.

Op de SMG's d.d. 19.8.2013 en 24.05.2013 +bijlagen d.d. 23.04.2013 en 27.02.2013 wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.”

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat dit advies foutief is omdat zij slechts één standaard medisch getuigschrift heeft overgemaakt met name dat van 15 augustus 2013, stelt de Raad vast dat in het administratief dossier zich twee standaard medische getuigschriften bevinden met bijlagen, dat van 24 mei 2013, ondertekend door dokter Vlam en dat van 15 augustus 2013 ook ondertekend door dokter Vlam en bijkomend door dokter Torfs, huisarts. Ook dit laatste attest beschrijft dezelfde ziekte “spondylitis ankylosans”. Deze kritiek van de verzoekende partij mist derhalve feitelijke grondslag.

Waar de verzoekende partij voorts stelt dat de conclusie van de ambtenaar-geneesheer onjuist is omdat er thans sprake is van de noodzaak aan een operatie aan de rechtersvoet door haar ziekte en verwezen wordt naar een cervicale aantasting vindt deze vaststelling geen steun in het standaard medisch getuigschrift. Het standaard medisch getuigschrift van 15 augustus 2013 stelt dat een operatie ter hoogte van de rechtersvoet nodig “was” wat impliceert dat deze operatie al geschied is in het verleden. Er is geen sprake van noodzaak van een operatie aan de rug. Voorts is wel degelijk in de eerdere aanvragen onderzocht dat etamerccept (medicamenteuze behandeling) voorhanden is. Dit blijkt uit het administratief dossier omdat de arts van de verwerende partij onderzocht en oordeelde op 5 juli 2013: “Er werd eerder een medisch advies gegeven door collega dr. Deraeve {d.d. 31/03/2011} voor een verblijf van 1 jaar.

Voor dit advies baseer ik me op de attesten die ons sinds het laatste advies werden bezorgd:

- *Medisch attest (d.d. 2/3/2011, pagina 2-5) ingevuld door dr. Goethals, reumatoloog, waaruit blijkt dat betrokkene spondylitis ankylosans heeft. Betrokkene heeft 2 heupprothesen;*
- *Standaard--medisch getuigschrift (d.d. 3/5/2011) ingevuld door dr. Goethals waaruit blijkt dat betrokkene een invaliderende spondylitis ankylosans heeft waarvoor hij behandeld wordt met Enbrel®;*
- *Verslag van een raadpleging (d.d. 13/04/2012) bij dr. Goethals waaruit blijkt dat betrokkene sinds augustus 2010 behandeld wordt voor spondylitis ankylosans;*
- *Attest (d.d. 13/04/2012) opgemaakt door dr. Goethals waaruit blijkt dat betrokkene nog steeds in behandeling is;*
- *Attest van werkonbekwaamheid (20/04/2012 -1/5/2012) opgesteld door dr. Coenen;*
- *Attest (d.d. 11/5/2012) opgesteld door dr. Goethals waaruit blijkt dat betrokkene werkonbekwaam was in 2011 en dit tot op de dag van het attest;*
- *Verslag van een verblijf in het hospitaal {27 en 28/02/2013} bij dr. Verhaegen, orthopedist, omwille van een artrodese ter hoogte van de voet.*
- *Standaard medisch getuigschrift (d.d. 24/05/2013) ingevuld door dr. De Vlam, reumatoloog waaruit blijkt dat de betrokkene spondylitis ankylosans heeft met perifere aantasting.*

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 33-jarige man spondylitis ankylosans heeft. Betrokkene heeft reeds 2 heupprothesen en wordt behandeld met etanercept (Enbrel®) en enetoricoxib (Arcoxia®).

De aandoening is inmiddels gestabiliseerd met anti TNF o (etanercept), een medicijn dat inmiddels beschikbaar is in Armenië. Dit is een duidelijke verbetering met het moment waarop de verblijfsmachtiging werd verleend. Er zijn geen elementen in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat deze toestand niet blijvend is.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen. (...)“ (eigen onderlijning)

Integendeel met wat het standaard medisch getuigschrift en het middel voorhoudt blijkt uit de gedane opzoekingen door de ambtenaar-geneesheer die zich in het administratief dossier bevinden dat er wel degelijk etanercept voorhanden is in het herkomstland. Voorts blijkt dat er werd onderzocht of er reumatologen aanwezig zijn in het herkomstland. Overigens weze opgemerkt dat de beslissing van 12 juli 2013 van de verwerende partij niet werd aangevochten door de verzoekende partij.

Voorts dient er te worden opgemerkt dat de ernst van de aandoening van de verzoekende partij nimmer door de verwerende partij werd in vraag gesteld maar dat wel werd vastgesteld dat de medische zorgverlening voorhanden is voor deze aandoening in het herkomstland. De verwerende partij kon derhalve kennelijk redelijk en correct oordelen dat de medische problematiek van de verzoekende partij al in een eerdere aanvraag werd onderzocht.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Er kan geen schending van de artikelen 9ter (wellicht is de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een materiële misslag en wordt artikel 9ter van de vreemdelingenwet bedoeld) en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 2 van de wet van 29 juli 1991 en van de formele en materiële motiveringsplicht worden vastgesteld. In de mate dat de verzoekende partij de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou aanvoeren kan dit artikel niet dienstig worden aangevoerd nu de bestreden beslissing in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd genomen en niet in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN